

Diligències Indeterminades 7/2017

Sala Civil i Penal

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

A LA SALA

MONTSERRAT PALLÁS GARCIA, Procuradora dels Tribunals i de la M. H. Sra. **CARME FORCADELL i LLUÍS**, tal i com es deriva del Poder per a Plets que s'adjunta, comparec en el Procediment de **Diligències Indeterminades 7/2017** de la Sala Civil i Penal de l'**Excm. Tribunal Superior de Justícia de Catalunya** i, com millor en Dret procedeixi, MANIFESTO:

Que va ser notificada a la meva mandant la innominada resolució (materialment Interlocutòria) d'Admissió de Querella i acumulació d'actuacions del passat dia 27 de febrer, resolució contrària als interessos d'aquesta part i front la qual interposo el present **RECURS DE SÚPLICA** que fonamento en les següents

A L · L E G A C I O N S

PRIMERA.- CONSIDERACIONS PRÈVIES

El procediment incoat es dirigeix contra determinats integrants de la Mesa del Parlament del Catalunya que van votar a favor de l'admissió a tràmit d'algunes propostes de resolució del Debat d'Orientació Política General del passat mes d'octubre de 2016 i que van ser finalment aprovades pel Ple del Parlament.

Aquesta representació i defensa ho són tant de la Presidenta del Parlament de Catalunya, la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís, com de la Secretària Primera del Parlament de Catalunya, l'H. Sra. Anna Simó i Castelló.

No obstant aquesta coincidència, la impugnació es farà de forma separada respecte d'ambdues querellades ja que, malgrat que el contingut de les seves impugnacions és en part similar o fins i tot idèntic (tot allò que té a veure amb el fons de la impugnació), és divergent en tot allò que té a veure amb la decisió d'acumulació de processos, que suposa un gravamen particularment immerescut per a la Presidenta del Parlament de Catalunya.

És per això que, seguidament, es desenvoluparan els motius d'impugnació comuns i, en la part final del recurs, s'articularà un motiu específic d'impugnació de la decisió d'acumulació de procediments.

SEGONA.- PROCEDÈNCIA DEL RECURS

La resolució d'Admissió de Querella li ha estat notificada a la meva mandant personalment i és per això que formulem el present recurs acompanyant-hi poders per a plets, sens perjudici de la necessitat, si així ho interessa l'Excma. Sala, d'efectuar una ratificació formal de la designa de professionals *apud acta*.

Com ja va manifestar aquesta mateixa representació en el tràmit d'admissió de querella de les Diligències Prèvies 1/2016, no pot partir-se de l'existència d'un dret incondicionat a l'admissió d'una querella, de la mateixa manera que no és incondicionat l'accés a la jurisdicció. Això ho té reiteradament declarat el TEDH en la seva interpretació del dret al judici

just i aquesta Excma. Sala així mateix ho entén i ho ha manifestat en nombroses ocasions.

Aquest filtre inicial de prosperabilitat té a veure amb la constatació (o no) de la versemblança dels fets atribuïts als querellats i a l'aplicació d'un judici inicial de tipicitat que no pot prescindir completament de qualificacions jurídiques, per més que aquestes són matèria que evoluciona al llarg del procés amb els únics límits del respecte al principi acusatori i el dret a la defensa.

L'admissió de la querella ha de determinar si els fets traslladats a l'òrgan judicial són versemblants i si són *a priori* subsumibles en alguna de les conductes que la norma penal prohibeix, judici de tipicitat que creiem que haurà de determinar la desestimació de la querella.

El context en què es produeix l'acció penal té, no obstant, una transcendència especial en aquesta segona ocasió en què es posa en tela de judici l'actuació del Parlament de Catalunya, i que passem seguidament a analitzar.

TERCERA.- PARLEM DE LLEIS O PARLEM DE POLÍTICA?

Mai ha estat intenció de la nostra mandant portar el debat polític als tribunals, i molt menys als de la jurisdicció penal. Els seus actes i manifestacions públiques així ho demostren. **No volem judicialitzar la política ni polititzar la justícia.** Qualsevol de les dues opcions resulta evident que és una perversió de la separació de poders com a regla inqüestionable d'un sistema democràtic.

L'actuació fins ara de la Fiscalia era intentar preservar (emprant-hi grans esforços) certa aparença de neutralitat, de suposada obediència estricta al principi de legalitat, per justificar actuacions dirigides contra membres d'un Parlament i vinculades a l'expressió d'idees polítiques concretes.

Ara, aquesta segona querrela dirigida, entre d'altres, contra la Presidenta del Parlament de Catalunya, ha suposat el desemmascarament d'una estratègia que va molt més enllà del que és jurídic i clarament s'endinsa en el terreny polític.

En l'origen del conflicte es troben les actuacions del govern espanyol que, instrumentalitzant el Tribunal Constitucional i la Fiscalia, tracten de culpabilitzar els representants polítics de la ciutadania escollits democràticament.

Això que manifestem no és altra cosa que l'anàlisi objectiva de l'actualitat recent tal com s'explica a continuació.

a) El Tribunal Constitucional es posa en política.

S'ha parlat molt de la politització de la justícia espanyola, tant per les informacions òbvies sobre afiliació política d'alguns membres de les més altes instàncies del poder judicial, com per la crítica internacional a la transparència i la neutralitat d'aquest poder de l'Estat. El pobre paper que s'atribueix al poder judicial espanyol en els rànquings internacionals de transparència i independència és una dada coneguda, així com l'informe GRECO o els índexs del Fòrum Econòmic Mundial (on s'equiparava Espanya a l'Iran) o els de la Comissió Europea.

Però més enllà de la crítica general, hem de destacar elements concrets que es vinculen amb les accions promogudes pel Tribunal Constitucional contra els òrgans del Parlament de Catalunya ja que, com és sabut per aquesta Excma. Sala, la iniciativa en la valoració juridicopenal de les conductes de la meva mandant ha estat sempre del mencionat Tribunal a través de la incitació de la Fiscalia a interposar accions penals mitjançant la deducció de testimoniatge de les seves actuacions.

Doncs bé, el Tribunal Constitucional ha generat un escenari molt singular en democràcia on, després de dictar determinades Sentències (i molt significativament la STC 259/2015), aplica des d'aleshores aquest títol per a **anul·lar sistemàticament qualsevol manifestació política de l'independentisme català.**

I això ho fa, no a través de l'anàlisi ordinària de legalitat constitucional dels actes parlamentaris que es titllen d'il·lícits, sinó a través de l'aplicació de la Sentència 259/2015 per la via sumaríssima de l'incident d'execució de sentència amb la natural restricció de drets i garanties que tal procediment implica per al Parlament de Catalunya, que únicament té oportunitat de formular al·legacions en un termini breu per trobar-se de forma automàtica amb la suspensió de les seves activitats, la declaració de nul·litat d'aquestes i l'amenaça penal.

La STC 259/2015 és un rasquet que pretén arrossegar la política catalana, que anorrea qualsevol manifestació ideològica no desitjada. El Govern de l'Estat fa un ús inadequat de la figura de l'incident d'execució ja que queda palès **que com a actes jurídics no tenen res a veure la Resolució 1/XI, les conclusions i l'informe de la Comissió d'estudi del Procés constituent i el debat de política general.** Des d'una vessant

parlamentària, tampoc. La primera és una Resolució aïllada plantejada en un Ple, la segona una Comissió regulada expressament al RPC i la tercera una ratificació política feta en el marc d'un Ple. **Utilitzar la figura de l'incident d'execució per a actes jurídics no vinculats persegueix només un ús indiscriminat d'aquesta figura jurídica per arribar a un plantejament de desobediència que avaluï l'atac al parlamentarisme, a la discrepància política, a la llibertat d'expressió i la separació de poders.**

Que l'actuació del TC condiciona el debat polític a Catalunya és un fet, com també ho és que això es produeix després de modificar des de fa pocs anys doctrina consolidada d'aquest mateix tribunal que ha configurat un "nou estat de les coses" en el que ja no té cabuda el discurs polític en seu parlamentària, discurs que es transforma en virtut de les sentències del TC dels últims anys en opinions "que generen efectes jurídics" sense excepció.

Que el TC condiciona el debat polític a Catalunya és una altra forma de dir que determina de què es pot i de què no es pot parlar.

El govern espanyol i el TC es vanten que qualsevol opció política té cabuda en democràcia si es defensa pacíficament i admeten la inscripció de partits polítics amb ideari independentista però, paradoxalment, impedeixen la lliure expressió de les seves idees i els seus projectes polítics.

I la primera manifestació de la criminalització de les idees fou la primera querrel·la interessada pel Tribunal Constitucional de la Fiscalia, que tenia a veure, no amb la creació o treball de la Comissió d'Estudi de Procés Constituent, sinó **amb el contingut** de les seves conclusions (així es diu en les ITCs 141/2016 i 170/2016) és a dir, amb les idees.

El TC actualment pretén excloure l'independentisme català de l'arena política i limitar el seu paper en el Parlament de Catalunya. La separació de poders la lesiona, en primera instància, el poder judicial.

b) La Fiscalia es posa en política.

El coneixement de l'existència de la present querella el va tenir aquesta part a través de la premsa. I quan diem que vam tenir coneixement de la querella no volem dir “de la notícia de que se n'havia interposat una”, sinó de l'escrit mateix de querella que es va difondre de forma coetània a l'emissió d'una nota de premsa de la Fiscalia Superior de Catalunya i va arribar a mans d'aquesta representació com, segurament, a mans de centenars de persones més.

Resulta estrambòtica la gestió del document de querella. Al lletrat signant li va arribar en format editable *Microsoft Word*, és a dir, que la Fiscalia sembla que va distribuir un arxiu informàtic original no protegit contra l'escriptura. Diem que això és estrambòtic o curiós, entre altres coses, perquè l'arxiu mencionat tenia metadades públiques associades, entre elles l'autoria de creació del document original en la persona d'una Fiscal de la Secretaria Tècnica de la *Fiscalía General del Estado* a Madrid, de la qual no es donarà el nom per raó de la protecció de dades de caràcter personal.

Independentment de l'anècdota (que s'explica per a remarcar el paper que els mitjans tenen en tots aquests procediments), l'acció penal interposada per la Fiscalia Superior de Catalunya, fos qui fos l'autor del document, avança en la politització del procés judicial per diverses raons que ara és fàcil de descobrir després de tenir l'experiència d'un previ procediment penal en què ja ha estat immersa aquesta part.

La manifestació més clara del biaix ideològic o polític de l'acció penal està en les apreciacions vinculades a la participació de l'I. Sr. Joan Josep Nuet en els actes objecte de querella i la pretensió d'irresponsabilitat penal que reclama la Fiscalia. Respecte d'aquest punt hi entrarem més endavant sota l'epígraf "la prova evident de la contaminació política de la querella".

Però hi ha moltes més dades que la Fiscalia ja no amaga (o que no ha sabut amagar) que desvelen la connivència o concurrència amb una estratègia política més pròpia del principi d'oportunitat que del de legalitat.

Així, cal fer notar l'existència en la querella **d'interpretacions explícites** (i subjectivíssimes) **de l'escenari polític a Catalunya** (com en la pàgina 34 de la querella quan es diu que ha *sido arbitrariamente alterado el sentido del mandato electoral otorgado en las elecciones autonómicas del día 27 de septiembre*).

O també, a títol d'exemple, la sol·licitud de la Fiscalia, clarament estratègica per no dir arbitrària, de la pràctica de fonts de prova testificals. **La Fiscalia querellant només demana com a testimonis a membres del Partit Popular i de Ciutadans** com si fossin els únics que haguessin presenciat o tinguessin coneixement dels fets que es denuncien.

Si l'actuació de la Fiscalia ha d'estar orientada pel principi de legalitat, per la neutralitat i per la independència com és que s'obvia la presència d'altres testimonis rellevants relacionats amb els fets?

L'acció penal està tenyida o contaminada d'una determinada orientació política, cosa que diem evidentment sense vincular-ho a cap membre en

concret de la Fiscalia, sinó com a estricta anàlisi del contingut de l'acció penal interposada.

c) La prova evident de la contaminació política de la querella.

La querella contribueix als intents d'anul·lació d'una determinada opció ideològica, que com a mínim en teoria és defensable al sistema de partits polítics espanyol, discriminant precisament per partits polítics o per idees amb independència de la realització dels mateixos fets.

El primer gran error de la querella, quan no es dirigeix contra el diputat Joan Josep Nuet i sí contra els querellats, és precisament que s'equivoca en això segon. **No hauria de dirigir-se contra ningú** perquè ningú ha comès cap delictes.

Però hem d'intentar fer un exercici dialèctic per tractar d'entendre, des de l'òptica acusatòria, per què la querellant ha decidit no promoure l'acció penal contra un dels membres de la Mesa que va votar igual que els altres que sí són objecte d'imputació.

I aquest és el segon error: la diferència de tracte no pot entendre's des de cap interpretació que no sigui la de la intencionalitat política més vergonyant per excloure de responsabilitat algú que ha fet el mateix que altres companys de Mesa del Parlament.

La querella descriu els fets ocorreguts des de la seva pàgina 2 fins la pàgina 25. Hi ha, per tant, milers de paraules escrites. Doncs bé, les quatre últimes paraules de relat de fets són curiosament "Joan Josep Nuet Pujals". És

significatiu que la participació del diputat de CSQP s'obviï durant tota la querella i s'introdueixi al final per passar desapercebuda.

Però el més sorprenent és que en l'anàlisi jurídica dels fets la Fiscalia descriu (pàgina 32 de la querella) una intervenció del mencionat diputat, objectivament idèntica a la d'altres querellats però que es qualifica d'impune. I això es fa argumentant en base a un concepte dogmàtic del dol penal extravagant, unit sembla a la concurrència d'un error de tipus i amanit amb teories sobre coautoría en òrgans col·legiats no només estranyes sinó en clara contravenció amb el que en la mateixa querella es defensa (pàgina 30 primer paràgraf).

La Fiscalia, convertida en analista política, explica la "trajectòria" del diputat Sr. Nuet i diu, per boca d'aquest, que ell "no pretenia incomplir". I fins i tot la Fiscalia **ni tan sols el cita com a testimoni** en el procediment tot i que és, al seu entendre, algú que no només va estar present durant la comissió dels fets sinó que els va objectivament dur a terme.

Novament la Fiscalia es posa en terreny pantanós, sobretot perquè amb la seva actuació estratègica fingeix o demostra desconèixer la trajectòria del diputat i la de la formació política que representa, aglutinadora de part de l'esquerra transformadora, compromesa amb els drets democràtics (entre ells el dret d'autodeterminació dels pobles) i concretament amb el procés constituent català.

La Fiscalia tracta d'ignorant ("no sabia què estava fent") qui representa centenars de milers de votants a Catalunya compromesos amb la superació del model d'Estat actual (la "segona restauració borbònica" a la que al·ludeix el Projecte Constituent per a Catalunya d'EUiA).

La Fiscalia cau en la trampa de voler crear “bàndols” entre les files dels partidaris de la realització d’un referèndum, però amb això l’únic que fa és confirmar la connotació política de l’acció que interposa i que (ho vaticinem ja des del primer escrit que fem) tindrà poc recorregut tant jurídic com polític.

d) El procés és polític.

Amb tots aquestes ingredients ja no hi ha gairebé ningú que no admeti que el procés judicial que es va iniciar contra la meva mandant o l’actual que s’inicia no siguin precisament processos amb contingut polític.

Ni aquesta part vol un procés polític ni, n’estem convençuts, aquesta Excma. Sala, però els ingredients ni els tria aquest Tribunal ni els triem nosaltres, ens vénen seleccionats per aquells que insten l’acció penal.

I si els ingredients són polítics, cuinar-los no n’eliminarà aquesta característica ni els transformarà en jurídics. Aquests ingredients es mantindran i, per tant, no seria tolerable que es restringís en cap moment del procediment la discussió sobre la implicació política del que s’està discutint, perquè aleshores estaríem discutint de quelcom artificial i el dret penal no és quelcom artificial, com no ho és la política.

Si el que hem dit és raonable, aleshores aquesta Excma. Sala s’ha de constituir en el garant dels valors del procés judicial en un Estat democràtic i de dret i superar l’artificial estat d’opinió que pretén aïllar els fets objecte de querella del context en què es produeixen i es denuncien. La justícia no és quelcom formalista ni pot mantenir-se aliena a allò que passa. El poder judicial tampoc pot fer-ho.

Tot això que hem explicat i el context polític i social que evoca recorda molt poderosament la noció de “dret d’ excepció”, és a dir, la configuració d’un sistema jurídic *ad hoc*, d’emergència o específic per a abordar una determinada situació no desitjada pel poder executiu que implica l’abandó de les regles de justícia tradicionals, la suspensió de drets i garanties, etc.

I l’inversemblant greuge comparatiu entre els diferents membres de la Mesa va més enllà, endinsant-se en el que es denomina “dret penal d’autor”: ets responsable per qui ets, no pel que fas.

Davant d’aquesta realitat l’Excma. Sala es constitueix, ara, en el garant dels drets fonamentals implicats (llibertat d’expressió, dret a la participació política, llibertat ideològica i prohibició de discriminació, dret a un judici just), de l’aplicació del dret internacional (DUDH, CEDH) que s’integra en l’ordenament intern, i dels principis informadors de l’Estat social i democràtic de dret i la separació de poders.

Sembla, doncs, que s’imposa novament una més que reflexionada revisió de la decisió d’inici d’un procés penal que, per totes les raons apuntades, és d’una gran transcendència tant jurídica com política i ciutadana.

QUARTA.- ANÀLISI DELS FETS IMPUTATS

La querella dedica més pàgines a explicar el que ja s’ha investigat a les Diligències Prèvies 1/2016 que el que ha de donar lloc a la incoació d’un segon procediment contra la Mesa del Parlament de Catalunya, tot i que els fets són molt diferents.

Aquesta representació no parlarà dels fets que s'investiguen sota les Diligències Prèvies 1/2016 pel simple fet que l'admissió de la querella ha de partir de l'abstracció de qualsevol consideració que no sigui directament vinculada als fets denunciats i que són els que es van produir l'octubre de 2016.

En aquesta segona ocasió l'objectiu de la querella són els integrants de la Mesa que van votar a favor de la tramitació de determinades propostes polítiques, a excepció del diputat i secretari tercer l'I. Sr. Joan Josep Nuet i Pujals.

Les actuacions de la Mesa del Parlament de Catalunya obeeixen a funcions parlamentàries perfectament regulades als articles 37 i ss. del Reglament del Parlament de Catalunya (en endavant RPC). La Mesa representa el Parlament i actua sota la direcció de la Presidència de la cambra.

La Mesa del Parlament actua amb una determinada matèria de treball, això és, els escrits i documents que els són presentats fruit de l'activitat dels parlamentaris i que tenen naturalesa política i efectes diversos. L'actuació dels òrgans parlamentaris és, en definitiva, instigada per la voluntat dels electors traslladada a través dels seus representants.

Tot això és simplement per dir que cap dels querellats actua pel seu propi interès sinó com a representant polític en execució d'un mandat ciutadà.

Diu la querella:

- 1) Que existia un requeriment dirigit a la Mesa del Parlament de Catalunya perquè *impedís o paralizés qualsevol iniciativa que*

suposés ignorar o eludir els mandats derivats de la STC 259/2015 i la Interlocutòria 141/2016.

- 2) *Que els querellats van votar a favor de l'admissió a tràmit de dues propostes de resolució sobre convocatòria d'un referèndum i sobre el Procés Constituent Català (pàg. 16 de la querella) i van rebutjar la sol·licitud de reconsideració efectuada.*
- 3) *Que aquestes propostes van ser sotmeses al Ple del Parlament i que la Presidenta va donar pas a la seva votació sent ambdues aprovades donant lloc a la Resolució 306/XI (pàg. 18 de la querella).*
- 4) *Que aquestes propostes tracten novament de desenvolupar de manera unilateral i sense subjecció a l'ordenament constitucional el denominat Procés Constituent encaminat a la creació d'una futura constitució catalana i de l'estat català independent en forma de república (pàg. 21 de la querella).*
- 5) *Que aquests fets suposen l'incompliment de les ITCs 141/2016 i 170/2016, la STC 259/2015 i la suspensió acordada en la Provisió del TC d'1 d'agost de 2016.*

Els fets que exposa la querella es podrien resumir, per tant, en els següents:

- El TC va anul·lar determinades resolucions del Parlament de Catalunya.
- En fer-ho va advertir del deure d'impedir o paraitzar qualsevol iniciativa que contravingués les seves decisions.

- La Mesa i la Presidenta del Parlament de Catalunya van admetre a tràmit propostes de resolució i van permetre la votació d'aquestes propostes que s'entenen contràries al mandat del TC.

CINQUENA.- IRRELLEVÀNCIA PENAL DELS FETS

Les conductes anteriorment descrites no són constitutives ni de prevaricació administrativa ni de desobediència ni poden ser sancionades en aquest ordre jurisdiccional.

a) Tipicitat penal.

Els fets descrits s'inclouen dins un procediment específicament regulat al RPC que, per la seva pròpia naturalesa, té efectes estrictament polítics i obeeix a unes determinades regles de tramitació.

Així, el debat sobre orientació política general del govern (articles 151 i ss RPC) preveu un procediment obligatori en el qual es debaten políticament totes aquelles propostes que són "congruents" amb la discussió política que ha tingut lloc al Ple d'acord amb l'article 151 RPC mentre no tinguin a veure amb una moció de censura al govern. No estem, per tant, tractant d'una activitat parlamentària que pugui obviar-se i, sent obligatòria, ha de versar sobre totes aquelles matèries suggerides pels representants polítics.

La responsabilitat dels membres de la Mesa no pot excedir del deure concret de qualificació de les iniciatives en els termes tradicionalment emprats a la cambra catalana pels debats d'orientació política general que són els del **control de la congruència de les propostes** amb els debats del plenari, sense cap altre filtre de contingut que la vinculació amb allò que

els representants polítics han expressat en les seves intervencions, propostes i actuació parlamentària.

L'actuació dels querellats se subjecta, per tant, a la tramitació imperativa prevista al RPC, cosa que descarta ja d'inici qualsevol arbitrarietat, i les actuacions de la Mesa i de la Presidència tampoc constitueixen cap tipus d'activitat administrativa sinó que tenen caràcter estrictament parlamentari, sense que faci falta desenvolupar aquest element del tipus de prevaricació que sobradament coneix l'Excma. Sala.

La M. H. Presidenta del Parlament de Catalunya no va prendre cap decisió de grollera il·legalitat o demostrativa de la imposició del seu criteri personal o interessat, sinó que va seguir el procediment establert i va admetre a tràmit en el si de la Mesa propostes amb continguts congruents amb el debat polític que van ser sotmeses, per voluntat del propi Ple del Parlament, al seu debat i aprovació.

Tal com va al·legar el Parlament de Catalunya el 16 de gener, i van fer constar en el seu informe al TC els cinc membres de la Mesa, *els apartats de la Resolució 306/XI no constitueixen cap desenvolupament ni adaptació de resolucions prèviament anul·lades sinó que es produeixen en el marc d'una funció parlamentària, com és el debat de l'orientació política general del Govern, de caràcter totalment independent a qualsevol resolució anterior.*

Aquesta Resolució 306/XI s'integra en el procediment de debat d'orientació política general del Govern i és inescindible d'aquest; la seva finalitat és estrictament d'orientació política i, en ser delimitada

materialment per la congruència amb els temes debatuts, no pot deixar d'admetre's si no és restringint la llibertat d'expressió.

En el concret procediment del debat d'orientació política del Govern, les funcions de la Presidència i la Mesa del Parlament relatives a l'admissibilitat de les propostes de resolució estan expressament restringides en el Reglament i per altra banda estan emparades en la inviolabilitat parlamentària.

Com ja hem defensat en anteriors ocasions, la querella parteix d'una petició de principi. Es dona per suposat que un Tribunal pot generar un mandat amb força jurídica a través de la formulació de **requeriments vagues que restringeixin l'àmbit del debat polític**. Però això no és possible.

Certament el TC pot exercir les seves funcions, anul·lar disposicions que entengui contràries al cos normatiu que aplica en aquella jurisdicció extraordinària, però difícilment pot obligar ningú (en el sentit d'obligar-lo amb conseqüències juridicopenals per desobediència) a controlar les opinions i l'activitat política amb un filtre tal com el que el Ministeri Fiscal aplica, això és, amb el deure de "impedir iniciatives que contravinguin els nostre mandats expressats en el passat".

El TC persisteix en actuar sobre la base d'un mandat vague d'abast incert. No cal dir que l'ús d'aquesta terminologia no és més que la configuració d'un escenari d'una inseguretats jurídica extrema de la que es pretenen derivar responsabilitat penals, fet que està proscribit en el sistema penal espanyol i d'acord amb les exigències d'un procés equitatiu i just (article 6 CEDH).

Estem reiteradament davant de mandats d'interpretació incerta i, per tant, d'eficàcia jurídica limitada. **No pot existir cap resolució judicial que generi un espai de prohibició del debat parlamentari**, ni cap força anul·latòria genèrica que restringeixi el dret de representació política i de lliure expressió de les idees.

Les propostes admeses a tràmit per la Mesa són el fruit d'un procediment específicament regulat al RPC i no obeeixen a cap "unitat de propòsit" ni porten causa d'actuacions anteriors. L'actuació dels querellats, per tant, és independent d'actes anteriors.

Hem repetit en moltes ocasions que la STC 259/2015 no pot interpretar-se en el sentit que ordena l'obligació de "fer callar" els representants polítics de la ciutadania a través de la utilització de la Presidència del Parlament com a filtre del debat o la de la Mesa.

b) Drets fonamentals. Principis i valors superiors. Inviolabilitat.

La llei (inclús la penal) s'ha d'interpretar d'acord amb la legalitat internacional que sigui d'aplicació, amb respecte i preeminència dels drets fonamentals i d'acord amb els principis democràtics.

L'acció que ara s'interessa pel Ministeri Fiscal no pot acceptar-se de forma descontextualitzada i sense protegir aquesta legalitat a la que fem referència i que va més enllà del formalisme emprat per a qualificar preliminarment els fets com a delictius.

La **llibertat d'expressió** resulta fonamental en l'elaboració de polítiques i estratègies governamentals nacionals i constitueix un dels pilars bàsics

d'una societat democràtica i del seu progrés i desenvolupament. Així ho dictamina, per exemple, la STEDH de 15 d'octubre de 2015 (*Perinçek c. Suïssa*).

Segons el TEDH *la llibertat d'expressió constitueix un dels pilars fonamentals d'una societat democràtica i una de les condicions bàsiques per a que aquesta progressi* (STEDH de 27 de febrer de 2011, *cas Jerusalem*).

Els drets i llibertats democràtics informen l'ordenament jurídic. El Parlament és el fòrum de debat polític per excel·lència. La meua mandant no té cap facultat per restringir la llibertat d'expressió en el Parlament, ni per censurar el contingut dels debats entre els diputats, ni per restringir la votació de les iniciatives parlamentàries.

Els tribunals han de protegir també el **discurs polític** com a fórmula de participació del ciutadà en la vida pública (STEDH de 15 de març de 2011).

El Tribunal ha de valorar la concurrència de la prerrogativa de la **inviolabilitat parlamentària**, com a garant de la llibertat d'expressió en l'actuació política que no ha de veure's sotmesa a cap censura o ingerència (per totes la STEDH de 16 de setembre de 2014 *Szél i alt. c. Hongria*).

S'imposa, al nostre judici, la sanció d'inadmissió o desestimació de la querella per evitar donar continuïtat a un procediment que pot causar greus perjudicis a la vida política pública, que pot erosionar el sistema de separació de poders i que, no s'ha d'oblidar, afecta a una ciutadana que

podria sofrir l'immerescut i inevitable gravamen que tot procés penal comporta en qui és objecte d'investigació.

SISENA.- ACUMULACIÓ INDEGUDA DE PROCEDIMENTS

El passat dia 14 de febrer la premsa (en concret la notícia *d'El Punt Avui* "L'aturada del cas Forcadell") es feia ressò de l'aparent paralització de la tramitació de les Diligències Prèvies 1/2016 d'aquest Excm. Tribunal, en què es deia que fins al moment havien seguit "una velocitat de creuer" i ja aventurava hipòtesis de per què podia estar succeint una eventual paralització.

És irrellevant el motiu pel qual certament es va alentir la primera causa, el que ens interessa és que una d'aquelles hipòtesis apuntada per la premsa, la de l'acumulació de procediments, efectivament s'ha produït i no podem conformar-nos-hi, per diversos motius i per protecció dels interessos de la nostra mandant.

La querella de Fiscalia reclamava expressament l'acumulació de les diligències que s'incoessin a les Diligències Prèvies 1/2016, que es troben en tramitació en aquesta mateixa Sala i en les quals la nostra mandant està sent investigada, sol·licitud que la resolució que recorrem atén.

La decisió d'acumulació és evidentment recurrible, impugnació que s'articula en aquest mateix recurs per raons d'economia processal.

La realitat és que l'acumulació de processos resulta improcedent per diversos motius:

- Perquè l'acumulació es produeix amb incongruència en la petició formulada.
- Perquè s'ha de decidir per part de l'instructor.
- Perquè no es dóna el supòsit previst a l'article 17 LECr.
- Perquè atempta contra drets fonamentals de la meua mandant.
- Perquè obeeix a una finalitat estratègica i no legal.
- Perquè podria afectar la situació processal de terceres persones i perjudicar-la.

D'entrada la decisió d'acumulació es produeix de forma **incongruent** amb la sol·licitud de Fiscalia, a qui la llei atorga normalment la iniciativa en la sol·licitud d'acumulació de processos. La Fiscalia en la querella entén que els fets s'han d'acumular (i per tant investigar conjuntament) perquè es dóna el supòsit de l'article 17.3 LECr que parteix de la **inexistència de connexitat** però permet l'acumulació de processos per raons d'estricta utilitat.

Així, diu la Fiscalia que els fets són diferents però *“tanto la investigación como el conjunto de la prueba de los hechos contenidos en una y otra querella participan de un gran número de elementos comunes que justifican la instrucción y el enjuiciamiento conjunto evitando así reiteraciones innecesarias en la investigación”* (pàgina 40 de la querella, paràgraf 3r).

La resolució recorreguda, no obstant, determina l'acumulació per raons ben diferents en fer referència (en avançar) una qualificació jurídica determinada dels fets d'acord amb les regles de continuïtat delictiva de l'article 74.1 CP així com per remissió a les regles de connexitat de l'article 17 LECr.

La Fiscalia parla de fets diferents no connexos que seria útil investigar conjuntament i aquesta Excma. Sala parla de fets no només connexos sinó que sembla que són incardinables en la figura del delictes continuat.

Seria inversemblant pensar que les causes poden acumular-se per la previsió d'una determinada qualificació jurídica (continuïtat delictiva) i que finalment l'acusació no la promogué.

Això té a veure amb un segon vici de la decisió ja que aquesta part entén que la decisió d'acumular procediments d'investigació l'ha de prendre l'òrgan d'investigació, és a dir, **l'Instructor**, que és qui ha de valorar la procedència de l'acumulació de processos d'acord amb les regles de connexitat i atenent als principis informadors de la mesura. La seva decisió, d'ordinari, ha de ser susceptible de recurs tant no devolutiu com devolutiu.

En tercer lloc, a més, entenem que **no es dóna cap dels requisits de connexitat** ni cap altre que legitimi l'acumulació d'acord amb l'article 17 LECr.

Resulta evident que no procedeix cap de les regles de connexitat de l'article 17.2 LECr que motivi l'excepció de la regla general d'incoació d'un procés per fet investigat.

La querella no descriu elements de vinculació més enllà de la qualificació jurídica dels fets. Ni els querellats coincideixen en ambdues querelles, ni es diu que han desobeït els mateixos mandats i requeriments, ni la seva actuació s'ha produït en els mateixos òrgans parlamentaris, ni en procediments parlamentaris similars ni respecte de propostes anàlogues.

El criteri d'una unitat d'intenció política, que és l'únic que sí que es desprèn de la querella, és un criteri extralegal inacceptable.

No resulta en cap cas d'aplicació la regla de l'article 17.3 invocada per la Fiscalia en no tractar-se de fets que exclusivament atenyen a la mateixa persona perquè tenen a veure, actualment, amb altres membres de la Mesa.

I en tot cas s'ha de convenir que l'acumulació trencaria amb els **principis informadors** de la institució tal i com es recullen a la Llei d'Enjudiciament Criminal i els que s'exposen a la Llei 41/2015.

L'acumulació desconeix la regla actual que informa tota la regulació de l'acumulació de procediments i que té a veure amb les necessitats d'agilització dels procediments “evitant l'automatisme de l'acumulació de causes” i sobretot amb una dada transcendental: la tutela del dret a que no hi hagi **dilacions indegudes** en el procediment, regla que es troba com a límit negatiu a l'acumulació en tota la dicció de l'article 17 LECr.

I com sap perfectament la Sala, el procediment de Diligències Prèvies 1/2016 estava materialment acabat a l'espera de la resolució prevista a l'article 779.1 LECr, no només per la inactivitat processal evident sinó per l'existència de resolucions expressives del Lletrat de l'Administració de Justícia que determinaven, a la vista que cap part interessava diligències (com a resposta a la incitació de la Instructora al respecte) que la causa quedés pendent de dictar l'oportuna resolució.

L'acumulació, per tant, topa frontalment amb el dret a un procés sense dilacions indegudes en donar lloc a una reobertura material de les

Diligències Prèvies 1/2016 donada l'ampliació de persones i d'objecte de la investigació.

L'acumulació impediria, a més, que la Instructora pogués dictar la **resolució de sobreseïment** d'aquelles Diligències Prèvies que ja interessava aquesta defensa en les intervencions processals inicials, si és que fos l'opció triada (i que ningú pot descartar ni prejutjar).

La finalitat de la Fiscalia, com dèiem, és a més **estratègica** perquè els arguments que exposa són fal·laços. Acumular les actuacions no agilitzarà la tramitació de la segona causa i sí que n'alentirà la primera.

Sap perfectament la Fiscalia que gairebé totes les persones que van declarar en les Diligències Prèvies 1/2016 ho hauran de tornar a fer (tant la investigada que representem com testimonis que tindran ara la condició d'investigats) i fins i tot sol·licita la Fiscalia la repetició de testificals que es van practicar en aquell primer procediment. Ara, a més, hi haurà més parts processals i, per tant, més possibilitats d'alentiment del procediment.

L'estratègia d'acumulació es basa, com s'ha dit, en una pretesa unitat d'actuació de caire polític tal com s'ha desenvolupat ja en el present escrit de recurs, criteri que no pot motivar la decisió que ara es pren.

Finalment l'acumulació de procediments donarà lloc a una situació tècnica complexa i en **perjudici de tercer**, en invalidar les declaracions testificals de persones que ara es veuran investigades en el nou procediment i que van declarar en les Diligències Prèvies 1/2016.

Per tot això i apel·lant al dret a la tutela judicial efectiva i a un procés amb totes les garanties i sense dilacions indegudes, se sol·licita la revocació de la decisió d'acumulació de procediments o que es declari la nul·litat a resultes del que determini la Instructora a la vista de les característiques de les dues querelles admeses a tràmit.

Per tot això,

A LA SALA SOL·LICITO: Que tingui per presentat aquest escrit, l'admeti, i tingui per formulat Recurs de Súplica a la Interlocutòria de data 27 de febrer de 2017 d'Admissió de Querella i Acumulació d'actuacions, revocant la resolució en el sentit d'ordenar la seva desestimació amb arxiu de les actuacions o, subsidiàriament, la tramitació separada de les presents diligències no acumulant-les a les Diligències Prèvies 1/2016 d'aquesta mateixa Sala.

A Barcelona, 3 de març de 2017.

Adv. Andreu Van den Eynde

Proc. Montserrat Pallás Garcia